

У КОЊИЧКОМ ЕСКАДРОНУ

Поете ослобођења Ужмца из чете Ужичког партизанског одреда прешао сам у Коњички вод. Ту сам затекао доста познатих друшва. Између осталних ту су били: Миодраг Поповић Ченгија, месарски радник, Милоје Дринчић, учитељ из Ужица, Богољуб Јоксовић, обућарски радник из Ужица, Бато Стаматовић, трговачки помоћник из Злакуое, Милан Стаматовић Сака из Злакусе, Владе Веселиновић Оингер из Ужица, Станимир Златановић Бугарин из Ужица, Тихомир Рошћ, Предраг Пенезић Пињо, ђак Учитељске школе из Ужица, Милан Урошевић, земљорадник из Севојна, Миодраг Аврамовић Бостнац из Ужица, Михаило Којадиновић, келнер из Ужица, Милош Јанковић, земљорадник из Ужица, и други.

Нешто касније Коњички вод попуњен је са још нешто коњаника и уокоро је прерастао у Коњички ескадрон са око 45 коњаника.

Коњичке патроле бројале су обично између шест и десет коњаника. Ишли оу по терену у различитим правцима, Приликом проласка кроз села интересовали смо се да ли ту има наоружаних лица и којој оружаном формацији припадају. По повратку с терена у Ужице, обично је вођа патроле подносио извештај Штабу ужичког партизанског одреда. Ја сам најчешће био у патроли која је ношла пошту према Јеловој гори и Варди.

Пошто један број коњаника никад рајније није јахао коња, организована је обука хајања по полигону у Крчагову. Обуком је руководио Миодраг Поповић Ченгија. У току обуке вежбало се у оиремању коња, у јахању без дизгина и друге вештине.

Ишао оам у патрулу са Миланом Стаматовићем, Миодрагом Поповићем, Михаилом Којадиновићем, Богољубом Јоксовићем, Тихомиром Рођаћем... Сећам се једне акције у коју сам ишао са Миланом Стаматовићем и још једним коњаником, чије сам име заборавио. Ишли смо у Горјане и Поточање ради прикупљања санитарског материјала и текстилне робе, коју оу мештани тих села купили из једног воза у време кад су Немци напуштали Ужице. У њиховим кућама налазили смо завоје, вату, газу, чаршаве, а понегде и муницију. Неки су нам то одмах сами давали добровољно, а негде смо морали вршити претрас и одузимати. Нашли

смо и доторали пуна кола тог материјала и истоварили га у артиљеријском кругу у Ужицу, где се налазио и Коњички еокадрон. Милан Стамато'вић био је прави мајстор за проналажење скривених ствари. Био је родом из тога краја и познавао је сваку кућу и сваког чо,в(ека. У једној кући једноста!В!но је завукао руку у оцак и отуда извукао пиштољ.

Поете екоплозије у трезорима Коњички ескадрон је добио задатак да зацрежним возилима пребацујс настрадале у болницу. Дошли смо тим колима пред трезоре деоетак минута после експлозије. Налазили смо само лешеве. Овде-онде налазили омо делове људских тела. Стављали смо их на кола и возили. Најтеже ми је било кад сам после неколико дана запазио да је у колима остала једна дечја шака.

Коњичком ескадрону било је додељено четири-пет заробљених немачких војника. Они су чистили штале и с нама заједно радили остале послове око коња.

Неколико пута Коњички еокадрон добио је задатак да са својим запрежним колима превезе рањене и погинуле партизанске борце др места становања њихових родитеља. Између осталих, сећам се да смо у Поточање превезли Ранка Радовића, који је као партизаноки борац рањен у борби и од рана умро у ужичкој болници почетком новембра 1941. године.. .

Милан ДУЛАНОВИЋ